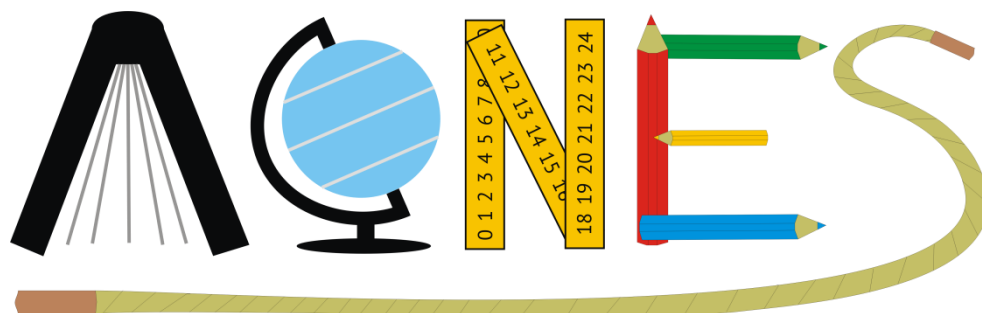
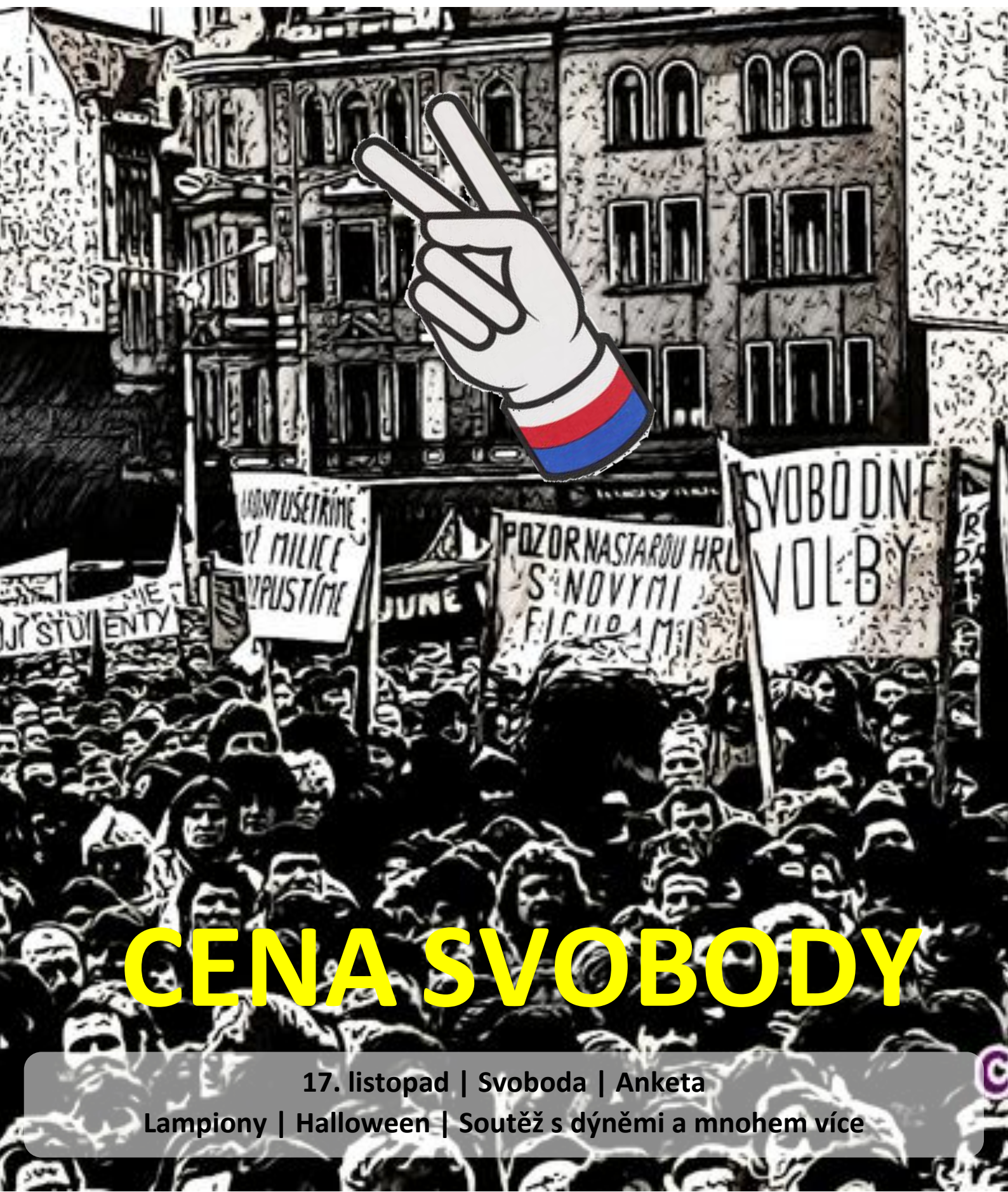

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2019
Číslo 10

CENA SVOBODY

17. listopad | Svoboda | Anketa
Lampiony | Halloween | Soutěž s dýněmi a mnohem více

Listopadové dny

Listopad je měsíc, který vlastně vůbec nemám ráda. Vždycky mi připadal takový smutný, možná i proto, že hned na jeho začátku si připomínáme Památku zesnulých - "Dušičky". Ráno vstáváte do tmy, dny jsou krátké a sluneční paprsky, které občas zvítězí nad mlhou a deštěm vůbec nehřejí. Než definitivně podlehnou podzimní depresi, vařím si hrnek šípkového čaje (prý je bohatý na vitamin C), zapaluju svíčku (žárovka svítí sice lépe, ale nehřeje, nevoní), listuju kalendářem a přemýšlím nad tím, jaký byl ten uplynulý měsíc...

Byl ve znamení oslav k 30. výročí sametové revoluce. A jak jsem slavila? Tak nejdříve bych začala tím, že jsem si uvědomila, že skutečně **jen slavit nestačí**. Ptáte se proč?

No víte, já už od svých žáků v hodinách dějepisu mockrát dostala stejnou otázku: "Kdybyste si mohla vybrat, v jaké době byste chtěla žít, kterou byste si vybrala?" V tu chvíli si vybavím sebe, jako malou holku, jak čtu knížky Eduarda Štorcha - Lovci mamutů, Minehava, Osada Havranů. A vím naprosto jistě, že už tehdy jsem přemýšlela nad tím, jak úžasné by bylo, kdyby někdo vynalezl stroj času a já bych pak mohla na výlet nejen do pravěku. Jako paní učitelka svým žákům vždycky odpovím, že bych si vybrala přesně tu dobu, ve které žijeme teď. My totiž žijeme v nádherné době. Možná se mnou někteří nebudou souhlasit, ale já беру život a všechny události tak, jak přichází, a v každé době si umím najít něco pozitivního.

Snad bych mohla vytrhnout pár vět z textu jedné písně od Chinaski. Já jsem totiž také jeden ze silných ročníků a patřím mezi Husákovy děti a tenkrát tu skutečně *bejval jinej stát* a i mně naši radili stejně jako Michalu Malátnému: "Co můžeš, sleduj z povzdálí a nikdy nebojuj sám." Jenže to bylo tenkrát. V listopadu roku 1989 jsem byla žákyní sedmé třídy, jsem tedy pamětník. Severní Čechy trápily opakované smogové inverze, takže jsme vyjžděli na školu v přírodě, tehdy na celé tři týdny, každé dopoledne jsme se však učili ☺. O tom, co se dělo v Praze nebo doma jsme neměli tušení, protože jsme byli v jedné malé jihočeské vesničce, venku mrzlo a sněžilo a vánice strhla elektrické vedení, bylo to vlastně úžasné dobrodružství, 3 dny svítit hřbitovními svíčkami a doufat, že kuchařkám v kuchyni nedojdou zásoby. Když se počasí umoudřilo a dostala se k nám technika, bylo to naprosto nepopsatelné, zprvu nikdo nevěřil tomu, co vidí a slyší v televizi nebo v rádiu a když jsme se vrátili zpátky domů, byl to úplně jiný návrat než obvykle a že se děly věci. Některé jsem tehdy ještě tak úplně nechápala, ale žila jsem jimi.

Jak vnímám posledních třicet let? Jako dobu, kdy jsem si splnila mnoho svých snů a vím, že i když nám naši rodiče něco radili, sami se toho tak úplně nedrželi a bojovali za své a vlastně i naše sny. Jen je škoda, že někteří z nás jen slaví a vlastně ani neví proč. 17. listopad je mimo jiné i Mezinárodní den studentů - budoucí generace. Závěrem si dovolím citovat Michaela Kocába (hudební skladatel, zpěvák, politik, významná osobnost sametové revoluce), který vnímá svobodu jako těkavinu, kterou když máme, tak ji nevnímáme, stejně jako vodu, nebo vzduch, ale běda, když je omezena. A studentům vzkazuje, že svoboda je to nejzákladnější, co je třeba bránit, protože pokud o ni přijdeme, je to vždy na dlouhou dobu.

—•—

Obsah čísla

3	17. listopad	12	Lampiony zakázané i přikázané
5	Listopadové Ústí	13	Klíče ke svobodě Příběhy bezpráví
6	Slovo je nejmocnější zbraň	14	Soutěž s dýněmi Třídnický den
7	Svoboda je pro mě...		

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka *-gnes* také odkazuje
na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o., vychází nepravidelně
Redakční rada: Mgr. Kateřina Suchá (sucha@zsanceske-ul.cz), Mgr. Jan Musil (musil@zsanceske-ul.cz)
Redakce si vyhrazuje možnost příspěvky podle potřeby krátit a upravovat.

17. listopad

Když se podíváte do kalendáře, je 17. listopad vlastně jen další nedělí, jakých je v roce přes padesát. Ale ta letošní listopadová sedmnáctka se prohnala celou zemí a vyvolala mnoho vzpomínek. A nových otázek. A nové odpovědi na staré otázky.

17. listopad 1989, jehož třicáté výročí si letos připomínáme, je opravdu výrazným datem českých dějin 20. století – však jej máte také v učebnicích vlastivědy, dějepisu i výchovy k občanství! Tehdy se desítky let trvající problémy celé společnosti zakončily několika demonstracemi v Praze, vyvrcholilo to vše generální stávkou a zhroucením vlády komunistické strany.

Demonstrace v Praze na Národní třídě

Samotným pražským demonstracím ale předcházely demonstrace v severočeských Teplicích.

Ekologické protesty v Teplicích, které proběhly od 11. do 13. listopadu 1989, značně vyděsily představitele tehdy vládnoucí KSČ. Dodnes ale nebylo zcela zřejmé, kdo za jejich zorganizování stál. Plakáty, které zvaly veřejnost na první demonstraci, se v Teplicích objevily už ve středu 8. listopadu. Vylepil je tehdy šestnáctiletý učeň Zbyšek Jindra, mezi svými přáteli známý pod přezdívkou *Oněgin*. Pomáhal mu jednadvacetiletý Jindřich Uhlíř, kytarista místní punkové kapely Jateční ulice.

Smogové inverze v roce 1989 na severu Čech trvaly nepřetržitě už od poloviny října. Žlutošedá mlha byla tak hustá, že se skrze ni nedalo vidět na pět metrů. Navíc páchla sírou z dolů. Lidé kvůli tomu

Václav Havel po zvolení prezidentem

byli silně nespokojení, a není tedy divu, že na výzvu z plakátů zareagovali.

Podle záznamů, které si vedla StB, se na náměstí sešlo 400 lidí. Ve skutečnosti jich bylo víc. Někteří uposlechli výzvu z plakátu a přišli v plynových maskách nebo dýchacích rouškách. Přesný text výzvy se ale nedochoval.

Velká demonstrace na Letné v Praze (tehdy kolem 1 milionu lidí)

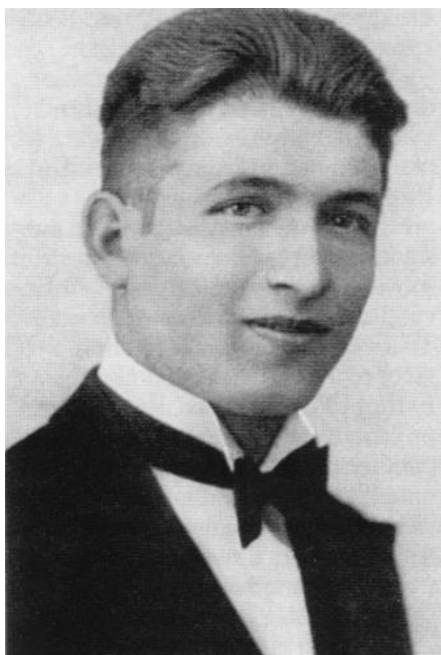
Události v Praze v roce 1989 se původně konaly jako vzpomínková akce k 50. výročí 17. listopadu 1939.

O událostech dne 17. 11. 1939 bylo napsáno již mnoho. Celý studentský svět uctívá památku popravených studentů a utrpení odvečených studentů do koncentračních táborů. Také těžký úděl ostatních studentů, kteří nemohli dostudovat, protože vysoké školy byly zavřené. Dnešní zamyšlení je věnováno těm, kteří se zasloužili o světové zveřejnění tehdejších událostí a založení Mezinárodního dne studentstva.

Vše začalo potlačením demonstrace dne 28. října v Praze, kde byl zabit Václav Sedláček a postřelen Jan Opletal. Sedláček byl v tichosti pohřben 4. listopadu na branickém hřbitově. Jan Opletal zemřel 11. listopadu na následky

Smuteční průvod v Praze

Jan Opletal, student medicíny

střelné rány v břišní dutině. Následně se rozhořel spor o způsob uctění památky zemřelého. Studentská organizace prosadila smuteční průvod městem končící na nádraží. Dále měl být převezen na rodnou Moravu. Po průvodu se tichá demonstrace změnila v protest proti okupaci. Pozdější svědectví vedou k domněnce, že srážky byly záměrně vyvolány gestapem. Dne 16. listopadu proběhla v Berlíně za účasti Adolfa Hitlera porada, která schválila zavření českých vysokých škol na tři roky, zatčení

studentů a popravení vůdců protestů. Po druhé hodině ranní 17. listopadu 1939 vtrhli Němci na vysokoškolské koleje, 1200 studentů odvezli do Sachsenhausenu a 9 členů hlavního studentského výboru zastřelili.

Tato akce vyvolala silný mezinárodní ohlas. Již dva roky poté, 17. 11. 1941, byl v Londýně vyhlášen *Mezinárodní den studentstva* jako připomínka pražského listopadu 1939. Od té doby se slaví každý rok. Mimočodem jde o jediný mezinárodní den, který se slaví celosvětově a má český původ.

Český překlad vyhlášky, která uzavřela české vysoké školy

Listopadové Ústí

Pražské rychlé změny a informace z ulic i vysoké politiky se v severočeském krajském městě objevily s určitým zpožděním mimo jiné proto, že demonstrace 17. 11. se odehrála v pátek večer.

Prvním projevem v našem městě byla v pondělí 20. 11. studentská stávka na Pedagogické fakultě, kterou organizovali dnešní pedagogové (např. Michal Koleček). K nim se poté přidali herci z ústeckého Činoherního studia a další. Od 22. listopadu se na nárožích, plakátovacích plochách a výlohách objevily první plakáty s politickými hesly, krátké po-

První demonstrace v Ústí dne 22. 11. 1989

různých hesel směrem na Klíši ke kolejím.

V dalších dnech se demonstrace opakují se stále větším počtem lidí, studenti a další stojí u vzniku ústecké buňky Občanského fóra. A také se pokoušejí k plánované generální stávce přimět zaměstnance ústeckých továren. 27. 11. bylo během stávky na náměstí 40 000 lidí. π

pisů demonstrace ze 17. 11., podpora opozici a další. V prostorách vysokoškolských kolejí se dokonce pro zájemce promítaly záběry zásahu policie z páteční demonstrace na Národní třídě.

Odpoledne 22. listopadu se na Mírovém náměstí sešlo několik tisíc lidí, kteří vlastně spojili teplické ekologické protesty za lepší životní podmínky, normální životní prostředí, a pražské politické požadavky.

Na demonstraci vystoupili i tehdejší herci (na snímku vlevo Ivana Chýlková) Činoherního studia. Tentokrát se shromáždění obešlo bez zásahu policie (tehdy SNB), průvod tvořený zejména studenty se poté vydal přes centrum města kolem sídla krajské KSČ se skandováním

Demonstrace na Mírovém náměstí

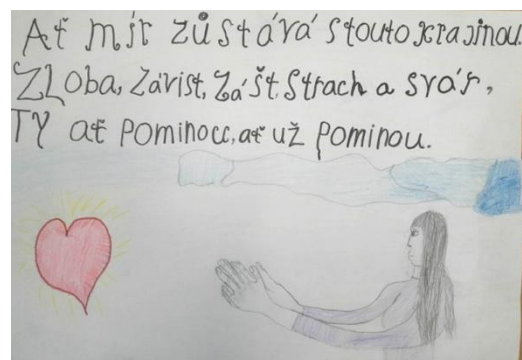
Slovo je nejmocnější zbraň

Je to známý paradox: historie sice nejsou data, přesto některá data historii tvoří. Jedním z nich je určitě 17. listopad 1989. Od pádu komunistického režimu uplynulo již 30 let, a protože k sametové revoluci patří také hudba, pojďme si připomenout TOP 7 PÍSNÍ, které ji doprovázely. Zpívali je Marta

Kubišová, Karel Kryl, Jaroslav Hutka a další, zněly na veřejných prostranstvích a některé rezonují společností dodnes.

MARTA KUBIŠOVÁ - Modlitba pro Martu - po dobu normalizace byla zakázána, později

se stala jedním ze symbolů nejen Pražského jara 1968, ale i Sametové revoluce v roce 1989, tehdy zazněla během

demonstrací na Václavském náměstí

JAROSLAV HUTKA -

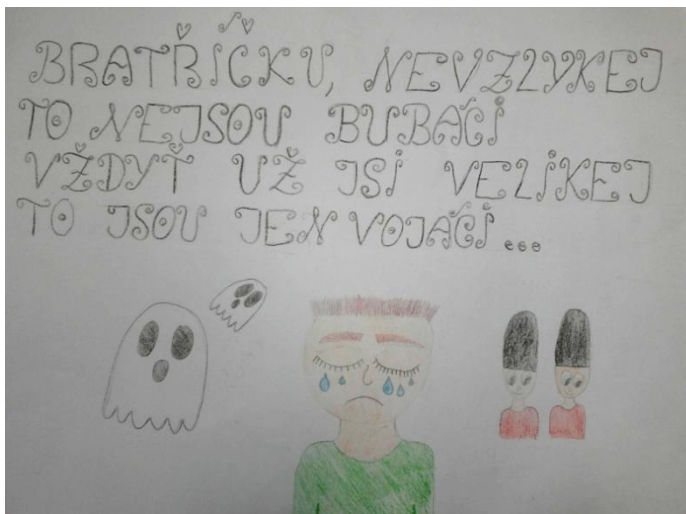
Náměšť - tato skladba zazněla na manifestaci Občanského fóra na Letné, týden po pádu komunismu poté, co se její autor vrátil z emigrace. Vznikla už v roce 1973 speciálně

pro hudební festival v Náměšti na Hané, který byl označován za poslední svobodný. Nakonec nezazněla, protože festival byl komunisty zakázán a neuskutečnil se. Skladba je zasvěcena základním hodnotám, jako jsou člověk, víra, pravda, láska a svoboda. J. Hutka prý složil 300 slok, ze kterých vybral konečných pět. V období, kdy byl v emigraci, zlidověla.

KAREL KRYL - Bratříčku, zavírej vrátka - vznikla údajně naprosto spontánně v noci 22. srpna 1968 jako okamžitá reakce na invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa.

VLADIMÍR MIŠÍK - Variace na renesanční téma - také zazněla na Letné.

Nesmíme zapomenout ani na sametové hymny ze Slovenska, jednu z nich zpíval IVAN HOFFMAN, slovenský písničkář, fotograf a samizdatový vydavatel časopisu Fragment-K, který vytvořil hit na náměstí. Tu druhou pak vytvořila skupina TUBLATANKA, která upravila text své písně Pravda vítáží.

A rozhodně nelze vynechat ani státní hymnu **Kde domov můj**, hraje se při zvláštních příležitostech, kdy se národ semkne a táhne za jeden provaz v dobrém i zlém. Tehdy zněla často.

Obrázky k textům namalovaly žákyně ze 6.A

Svoboda je pro mě...

Ústředním tématem celého listopadu je svoboda, ne nadarmo se státní svátek jmenuje Den boje za svobodu a demokracii!

Co si o svobodě myslí vaši spolužáci? A co pro ně znamená?

π

Co pro vás znamená svoboda?

Otázka, která během posledního měsíce zazněla na všech televizních stanicích, přímo vystupovala z textů všech novin i časopisů. Pokládali ji novináři i moderátoři známým osobnostem, účastníkům sametové revoluce i lidem na ulici.

Zdánlivě jednoduchá otázka, která však nutně vyvolá zamyšlení u každého, kdo si ji položí. I já to vyzkoušela. A jak na ní správně odpovědět? Jedním, dvěma slovy, celou větou, nebo...

V hodinách dějepisu a českého jazyka jsem zadala tento úkol: *NAPIŠ O SVOBODĚ*.

—•—

SVOBODA - Richard Przepiora, 9. C

V roce 1989 v ČSSR proběhla sametová revoluce, studenti se snažili zrušit komunistický režim. Ptáte se proč? V té době nebyla žádná svoboda projevu, dokonce ani prezident nemohl říct, co si doopravdy myslel. Sdělováno bylo jen to pozitivní, o tom negativním se mlčelo, nebo to dokonce bylo utajeno. V televizi měli reportéři napsané, to co museli říkat. Opět se ptáte, proč to tak bylo? Nejspíš proto, aby lidé věřili všemu, co se říkalo a aby podporovali komunismus. Odpůrci byli vždy potrestáni. Mnoho lidí i zemřelo při útěku ze země, nebo při podivných nehodách.

V tom roce 1989 však všem došla trpělivost a nastal čas jednat. Začalo to stávkou a skončilo pádem komunistického režimu. Možná se dnes ptáte, jestli to bylo dobře? Tehdy bylo asi méně bezdomovců, vlastně žádní nebyli, protože zaměstnanci dostávali i byty. Někdo říká, že všechno bylo levné, ale není to pravda. Automobil Škoda 120 stál pouhých 22 tisíc, jenže ty průměrné platy, byly o hodně nižší než dnes.

To, že proběhla sametová revoluce je dobře, protože lidé mohou svobodně vyjádřit svůj názor.

SVOBODA - Andrej Kora, 9. C

Svoboda znamená, že nemusíte mít strach. Třeba, když v roce 1945 skončila 2. světová válka, tak se lidé radovali a vítali své osvoboditele. Řekli si, že jsou volní a nemusí se strachovat a žít ze dne na den. Ten hrozný pocit strachu, byl prostě pryč.

SLOVO SVOBODA - Pavel Širovský, 9. C

Když se zeptáte ostatních, co si představí pod slovem SVOBODA, dostanete různé odpovědi, každý řekne něco jiného. Podle mého názoru je to jen slovo, nikdo není svobodný, protože každý musí dodržovat zákony. Samozřejmě, že by mi na to někdo mohl odpovědět, že pokud ty zákony budu dodržovat, tak o svobodu nepřijdu. Částečně s tím souhlasím, přesto si myslím, že i samotný zákon vám bere svobodu, ať už ho porušíte nebo ne. To je můj názor, nemusíte se mnou souhlasit, ale je to můj názor a ten nikdo nezmění.

SVOBODA - Radek Svozil, 9. C

Pod slovem svoboda si můžeme představit vlastně vše. Třeba pro moje morče je to louka, kde si dá šťavnatou trávu ... teď trochu vážně. Pro člověka v moderní době je to asi zbavení se stresu. Nebo ne??? Pro nás Čechy je to možná osvobození od komunismu, někteří však mohou mít pocit, že tenkrát se žilo lépe.

Svoboda je prostě něco, co nás odpoutá, uvolní, uklidní a učiní šťastnými. Takou svobodu by si přáli snad všichni lidé na světě. Jenže to by možná přestala platit všechna pravidla a to by si lidé také mohli přestat svobody vážit a začali by chtít víc a víc. Děti by neuměly číst, byly by osvobozené od školy, tak proč by do ní chodily. Zločinci by mohli opustit vězení a začali by třeba zase krást, vraždit, byli by přece osvobození od trestů. Asi by to bylo horší než na počátku našeho vývoje - v době kamenné.

SVOBODA - Eva Derflerová, 6. A

Byli jsme taková normální rodina, bohužel jsme žili v nebezpečné době - v době 2. světové války. Nesměli jsme se vrátit do svého domova, z kterého nás vyhnali, pokud bychom příkaz porušili, hrozilo, že by nás zastřelili. Moji sestřenici poslali do koncentračního tábora, odkud se už nikdy nevrátila. Moje máma byla

těžce nemocná a my jsme neměli peníze na léky. V noci jsem si všimla, že táta někam jde, ale raději jsem předstírala, že spím. Když se ráno vrátil, tak kulhal.

Za pár týdnů nám maminka umřela, její poslední slova byla: "Život není fér, avšak svoboda nastat může." Byla jsem moc smutná, ale přišlo mi, že nějak zařídila, aby na svoboda přišla, protože další den už žádná válka nebyla. Nebyl to žádný sen, ale mír.

OSVOBOZENÁ ŘÍŠE - Iva Kopecká, 6. A

Byla jedna říše, kde zavírali lidi do vězení jen za to, že si chtěli vypěstovat obilí. Nic nebylo spravedlivé, do vězení jste se mohli dostat kdykoliv a za cokoliv. Za všechno zlé mohl zlý panovník a král celé říše, který chtěl, aby lidé byli za všechno trestáni.

Jednoho dne se mu narodil syn Kryštof, který když trochu povyrostl, začal lidem pomáhat, i když se to jeho otci vůbec nelíbilo. Jednou ho vzal do podzemí svého zámku, kde bylo vězení a tam mu vysvětloval, co který vězeň udělal a proč by se ostatním nemělo pomáhat. Když odtamtud odcházeli, tak starý král zapomněl zamknout, Kryštof si toho všiml. V noci toho využil, vrátil se do podzemí, jenže zjistil, že nemá klíče od jednotlivých cel. Chvilku přemýšlel, co dál a pak ho napadlo vydat se do otcovy ložnice. Král spal a tak mohl otevřít skříň, ve které byly všechny klíče. Musel je vyndat velmi opatrně, aby nezacinkaly a neprozradily ho. Zvládl to a všechny vězně propustil. Když se to ráno král dozvěděl, tak se svého syna ptal: "Proč jsi to udělal?" A on mu odpověděl: "Aby byli svobodní."

PSÍ SVOBODA - Vojtěch Janečko, 6. A

Byl jeden pes, který se jmenoval Cecil a toho jeho pán týral. A tak se rozhodl, že od něj uteče a to také udělal. Myslel si, že se tím osvobodí, jenže to nebylo tak jednoduché. Ve den byl veselý, byl volný, jenže pak večer - nikde žádné jídlo, voda a venku zima a sníh a nebylo se kam schovat.

Naštěstí potkal jedno roztomilé děvče, které na něj zavolalo: "Pejsku, pojď sem." A když se k ní přiblížil, tak mu řekla, že se jmenuje Jarka a zeptala se ho: "A jak se jmenuješ ty?" "Já jsem Cecil," odpověděl pes. Holčička se usmála a pak vzala Cecila k sobě domů a on si pomyslel: "Tak nakonec to osvobození dobře dopadlo."

POHÁDKA O PRINCEZNĚ VERUNCE – Ludmila Bobková, 5. C

Bylo nebylo jedno království. Žila v něm královna, král a malá princezna Verunka. Žili šťastně až do dne, kdy princeznu z hradu unesl drak. Odnesl ji do své jeskyně, která hrozně páchla, ale měla nádhernou zahradu. Verunku tam však nikdy nepustil. Mohla se jen dívat z okna. Byla moc smutná, že ostatní děti si smějí venku hrát, ale ona ne!

Mnohokrát prosila draka, ať ji pustí ven. Drak ji však nikdy nevyslechl. Proto se snažila utéct. Jenže on ji vždy chytil a potrestal.

A tak ji čas velmi smutně plynul, až do doby, kdy se o vězněné princezně dozvěděl jeden kovář. Jmenoval se Kuba a ten se rozhodl, že Verunku vysvobodí. Vykoval si kouzelný meč a vydal se bojovat s drakem. Po velmi dlouhém a namáhavém zápase ho porazil. Princeznu pak odvedl nejprve do zahrady, ve které už dlouho toužila pobýt, a pak ji doprovodil k jejím královským rodičům. A pak spolu šťastně a svobodně žili až do smrti.

NAŠE ČESKÁ ZEMĚ – Rachima Beršová (7.C)

Proč zastavil se na hoře,
proč nechtěl dát nám moře?
Proč nešel dál,
proč nám tuhle zemi dal?
Abychom neměli slané povodně,
abychom měli lesů i památek hodně.
To je česká krajina,
takhle krásná není žádná jiná.
Budeme ji chránit dál,
aby ji nikdo cizí nevzal.

Lampiony zakázané i přikázané

Pár let po sametové revoluci se v Česku žádné lampionové průvody nekonaly, protože byly jedním ze symbolů totality. Na základě příkazu komunistických ideologů se povinně 7. listopadu rozsvěcely lampiony na počest Velké říjnové socialistické revoluce. Také k mému dětství neodmyslitelně patří, ať už ze školních hodin dějepisu, anebo jako vzpomínka na krásný růžový papírový lampion s čínskými motivy (tehdy nedostatkové zboží), který mi během průvodu neshořel, protože mi do něj můj tatínek místo svíčky nainstaloval malou žárovku (dnes naprostá samozřejmost a součást balení). Byla jsem malá holka, která měla v hlavě zmatek z toho, proč soudružka učitelka říká, že slavíme Velkou říjnovou, prostě VŘSR v listopadu a ne v říjnu (vysvětlení najdeš "pod čarou"), pro kterou bylo podstatné spíš to, že i když byla hrozná zima, tak mámina ruka hřála a to, že průvod končil v letním kině dnešního ZOO parku v Chomutově. Na plátně pak promítali celou sérii tenkrát velmi populárního animovaného seriálu "Jen počkej zajíci" a celá ta velká sláva končila naprosto úchvatným ohňostrojem.

Posledních pár let jsou lampionové průvody opět v módě, konají se například při oslavách vzniku republiky nebo na svatého Martina, uzavírají turistickou sezónu a dokonce někdy potkáte světélka v ulicích jen tak. U někoho však stále vzbuzují rozpaky, zejména takhle v listopadu. Možná netuší, že historie lampionových slavností je stará tisíce let a domovem lampionu je Asie. V Číně jsou součástí většiny svátků - narození dítěte, svatby, pohřbu. Jejich výroba z bambusových tyček a jemného papíru byla záležitostí celé rodiny, k známým tradicím patří i řešení hádanek zavěšených na lampionech, nebo jejich vypouštění do vzduchu, kdy mají

donést přání k bohům.

Ve světě mají často náboženský charakter, např. v sousedním Německu se do nich přeměnil Martinský pradávňý průvod světél. V čele jede svatý Martin na koni ve válečné zbroji, rozdává dětem sladkosti, zapalují se ohně a hraje muzika. Velmi populární jsou lampionové průvody i ve Švýcarsku, v Chicagu v USA či v kanadské Ottawě. U nás se ve větší míře objevily již za první republiky, například při desátém výročí vzniku Československé republiky, nebo při narozeninách Tomáše Garrigue Masaryka.

Já mám lampiony ráda, dávají přeci světlo, naději, plní přání a je vlastně jedno, jestli si se svými blízkými lampion vyrobíte, vypustíte ho do vzduchu, nebo se v průvodu budete společně držet za ruce, mnohem důležitější je, že tu chvíli spolu sdílíte.

Říjen či listopad?

V Rusku se v roce 1917 odehrála změna vlády, revoluce. Jenže tam stále používali zastaralý juliánský kalendář. Namísto 25. října se tedy po zavedení *našeho* (gregoriánského) slaví výročí revoluce 7. listopadu.

Klíče ke svobodě

Symbolem listopadových dní v roce 1989 se staly klíče a jejich cinkot. Málem bych na to zapomněla, ale naštěstí mi to připomněla jedna z velmi vydařených akcí související s oslavami 30. výročí sametové revoluce. Na hudební besedě s Janem Krylem, bratrem Karla Kryla (*písničkář, básník, hlavní představitel československého protikomunistického protestsongu*) jsem dostala tři klíče v barvách trikolóry, prý abychom si společně zacinkali při písni Bratříčku, zavírej vrátka. Když jsem je doma vyndala z kapsy, napadlo mě, podívat se na internet a zjistit si pár informací souvisejících s jejich výrobou...

Klíče vyrobila továrna výrobce zámků FAB, jsou podobné těm, kterými se cinkalo v roce 1989 na pražské Letné i dalších místech po celé republice. Tuto speciální edici pamětních klíčů vyrobili, protože to právě klíči z této firmy se před třiceti lety cinkalo na náměstích. I ty pamětní klíče krásně cinkají a mě napadlo vzít je do hodiny dějepisu v 9. C, vyprávět jejich příběh - příběh o svobodě. A pak jsem se svých žáků zeptala, jaké další pomyslné dveře by tři klíče mohly otevřít. Tady máte některé jejich odpovědi.

1. klíč = celosvětový mír, 2. klíč = úcta k sobě samým, 3. klíč = láska mezi lidmi (Radek Pekárek)
1. klíč = celosvětový mír, 2. klíč = svět bez úrazů a nehod, 3. klíč = stop rasismu (Nikola Rakašová)
1. klíč = ochrana životního prostředí, 2. klíč = méně škodlivin v ovzduší, 3. klíč = ochrana zvířat (Daniel Markevič)
1. klíč = finance, 2. klíč = sláva a popularita, 3. klíč = vzdělání a krása (Ibrahim Sulejmenov)
1. klíč = štěstí, 2. klíč = mír, 3. klíč = klid (Nikola Steinbergerová)

Příběhy bezpráví

Ve čtvrtek 28. listopadu se v naší škole odehrál v rámci celostátního programu *Příběhy bezpráví* dvouhodinový program k 30. výročí událostí 1989. Součástí byla projekce filmu k tématu a následná diskuse s hostem. Pro žáky devátého ročníku jsme si pozvali pana Karla Kariku, občanského aktivistu, pamětníka a účastníka (nejen) listopadových událostí roku 1989.

π

Příběhy bezpráví

Projekt vznikl pod hlavičkou Jeden svět na školách pro základní a střední školy a má přinášet žákům a studentům trochu jiný pohled na moderní české dějiny.

Soutěž s dýněmi

Poslední říjnový den trávil 1. stupeň na Anežce netradičně. Všechny děti i paní učitelky se převlékly do strašidelných kostýmů a užily si den plný her, soutěží a při plnění netradičních úkolů. Rada dětí si pro 1. - 5. třídy připravila typickou halloweenskou disciplínu. Každá třída dostala dýni a měla za úkol ji vyřezat, upravit či nazdobit dle svého vkusu. Výrobky se nám sešly vskutku krásné a netradiční. K vidění byly tradiční halloweenské dýně ve tvaru strašidelných obličejů, ale i

lucerny či domečky pro skřítky. Žáci se nebáli využít i další přírodniny nebo dokonce temperové barvy. Jejich fantazie nabrala opravdu široký rozsah a Rada dětí měla velice těžkou práci při hodnocení.

Výsledky soutěže

1. místo	2.B	126 bodů
2. místo	1.C	115 bodů
3. místo	1.B	113 bodů

Děkujeme všem kolegům za ochotnou spolupráci a jednotlivým žákům za jejich nasazení a účast v soutěži.

Připravila Mgr. Tereza Císařová

Třídnický den

V pátek 1. listopadu se všem třídám naší školy změnil rozvrh. Na místě klasického pátečního rozvrhu se objevily třídnické hodiny, ve kterých jsme si všichni prošli řadou zajímavých aktivit a her, díky nimž jsme se o sobě navzájem dozvěděli mnoho nového.

Na 1. i na 2. stupni se celý den velice vydařil, jak z pohledu učitelů, tak i vás – dětí. ☺

π

